

1962

SAUSIS

Nr. 1

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Žiema — A. Kašiubienė	3
Dangaus kareivis — M. Saulaitytė ..	4
Mintys — Pr. Alšėnas	6
Kiškių tarpe — eilėraštis	7
Iš Rūtos dienoraščio — Danutė Lipčiūtė 8	
Nauji metai — Jonas Minelga	11
Žirklės — N. Butkienė	12
Snaigės kranta — V. Jonikas	13
Algis ir Alytė	15
Dainelė — Jonas Minelga	16
Antanukas Keliauja — A. Bendorius 18	
Mislės	19
Ar žinai...	20
Gandrų teismas — El. G-ė	21
Patarlės	23
Truputį pagalvok	24
Raketos galvosūkis	25
Linksmiau	26
Galvosūkių atsakymai	26
"Eglutės" konkurso rezultatai	27
Pas skaitytojus	29
Mūsų kūryba	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir	
A. Salys 32	

SAUSIS
1962

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ",
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė — psl. 1, 8, 10,
32.
Ses. M. Kristina — 3, 7, 16-17,
21.
M. Saulaitytė — 4.
A. Simutytė — 11, 13.
E. Imbrasaitė — 15.
P. Osmolskis — 20.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press,
Putnam, Connecticut

ŽIEMA

Albina Kašiubienė

Nuo kalnelio sniegeliu
Leidžiuos rogėm, kiek galiu.
Sniegai, pusnys, greit į šalį,
Rogės švilpia, kiek tik gali.

Akyse žvaigždelės dega,
Šaltis ledo sagas sega,
Balta, šalta, kur pažiūri,
Gaila, kas žiemos neturi.

Ji graži, žila senelė,
Spinduliuoja jos galvelė,
Sūnus – šiaurys ledu pučia,
Klausia kiškį: – Ar dar tu čia?!

Lenkia ausį pilkas zuikis,
Uodegėlės styro pūkas.
Šiaurį juokas iš to ima,
Verčia ledo jis vežimą.

Marytė Saulaitytė

— Kai aš užaugsiu, — svajojo Vytukas, — aš būsiu kareivis. Visus blogus žmones nugalėsiu, tai visiems bus gerai!

Taip, labai gerai būti kareiviu, nes jie padeda kitiems ir gina vargšus. Seniai gyveno vienas drąsus kareivis, apie kurį ši pasaka, kuris vadinasi “Dangaus kareivis”. Kai tu užaugsi, Vytuk, atsimink, kad svarbiausias tavo uždavinys yra būti Dangaus kareiviu.

Trečiam šimtmečiam po Kristaus gimimo, Romos imperijoje buvo daug krikščionių. Imperatorius jų neapkentė ir todėl liepė savo kariuomenei juos suimti ir kankinti, kad atsižadėtų tikėjimo. Bet šitie krikščionys suprato, kokia didelė dovana yra Kristų sekti. Jie ramiai kentėdavo baisiausias kančias ir nebijodavo mirti dėl Jo, nes žinojo, kad po mirties nueis tiesiai į Dangų.

Bet kai kurie buvo silpni. Kai juos mušė ir vedė mirtin, jie nebeišsilaikė ir pasakė “nebetikiu”. Jie išvengė mirties, bet jų gyvenimas po to buvo tamsus ir liūdnas, nes jie atsisakė Dievo ir Dangaus.

Tuo metu gyveno jaunas vyras vardu Sebastijonas. Jis buvo uolus krikščionis.

— Kaip galėčiau savo broliams padėti? — jis galvojo. — Reikia juos pastiprinti, kad nebijotų kančių ir mirties, po kurių nueis į Dangu. Reikia su jais būti, kai jie kalėjime, kad nepasiduotų.

Jis galvojo ir galvojo. Į kalėjimą laisviausiai galėjo įeiti kareiviai.

— Visai nenoriu būti kareivis. Daug mieliau būčiau rašytojas. Bet kitaip negalėsiu padėti! — Apsvarstė ir nusprendė: — Taip. Dėl Kristaus būsiu kareivis.

Sebastijonas užsirašė į Romos imperijos kariuomenę. Jis buvo toks geras kareivis, kad net pats imperatorius jį pastebėjo ir paaugštino. Tuo Sebastijonas džiaugėsi, nes tada dar labiau galėjo krikščionims padėti.

Kartą du vyrai, Markus ir Marcelianas, buvo nuteisti mirti. Iš pradžių jie buvo labai drąsūs. Bet jų draugai pas juos ateidavo ir verkdamo, ragindami išsižadėti tikėjimo, kad būtų laisvi.

— Jūs palikote viską ir net nežinote kas toliau bus. Ką jūsų šeimos darys be jūsų? Pasakykite, kad nebetikite. Mes jus priglauseme. Jus išlaisvins ir po to vėl galėsite daryti ką norite.

Abu vyrai buvo sujaudinti ir pradėjo svarstyti — “Gal taip ir reikėtų padaryti...”

Tai išgirdęs, Sebastijonas, degte pradėjo degti Dievo meile. Jam buvo begaliniai skaudu, kad tie du vyrai susilpnėjo. Jis nuėjo pas juos ir prieš visus kalinius ir patį jų sargą ugningai kalbėjo:

— Ką jūs galvojate? Dėl keletos metų šiame pasaulyje jūs norite atsisakyti visos amžinybės Danguje! Ar tai ne kvaila? Jūsų draugai jus greit užmirš, pavojui praėjus; jūsų šeimos bus nelaimingos su dviem išdavikais. Ir jūs patys netiksite nei dabar žemėje, ne paskui Danguje. Neišsižadėkite! Taip, turėsite kentėti, daug kentėti. Bet ateis mirtis, po kurios visas Dangus jus priims ir būsite amžinai laimingi. O mes džiaugsimės ir didžiuosimės jumis!

Ilgai Sebastijonas kalbėjo. Jo žodžiai sujaudino visus

klausytojus, nes jie buvo teisingi. Jam pabaigus, Zoė, sarggo žmona, puolė jam po kojų. Ji šešeris metus buvo nebylė. Sebastijonas peržegnojo jos lūpas, ir ji pradėjo kalbėti.

Po šio įvykio, Zoė, jos vyras, 16 kalinių ir daug kitų žmonių buvo laimėti Kristui ir dauguma jų drąsiai mirė kankiniais. Markus ir Marcelianas po tikrai baisių kankinimų buvo strėlėmis nušauti ir džiaugsmingai nuėjo Dangun.

Iki šiol imperatorius nežinojo, kad Sebastijonas buvo krikščionis. Jis matė, kad geras kareivis ir visokiais būdais pagerbė, paskirdamas augštas pareigas. Bet Sebastijonas taip didvyriškai veikė, kad ir imperatorių pasiekė žinios apie jį. Kareiviai Sebastijoną suareštavo ir atvedė pas imperatorių.

— Tu, kuriuo pasitikėjau, esi man, Romos imperatoriui, neištikimas; esi nedėkingas ir negarbingas. Mirtis tau!

Sebastijonas visai nebijojo ir ruošėsi sutikti kitus kankinius Danguje. Kai jį kankino, jis mintyse kartojo “Dangus! Dangus!”

Nežinome, kaip šis šventasis mirė. Žymieji švento Sebastijono paveikslai rodo jauną drąsų kareivį strėlėmis perverta.

Imperatorius įsakė, kad šventą Sebastijoną nukankintų, nes jis buvo neištikimas Romos kareivis, o dabar jis yra laimingas Danguje su visais tais, kuriuos jis buvo pastiprinęs, būdamas ištikimas Dangaus kareivis! Švento Sebastijono šventė yra sausio 20 d.

MINTYS

Prisiuntė Pr. Alšėnas

Užimtas žmogus neturi laiko verkti. — Baironas.
Kas žino daugiausia, kalba mažiausia.
Iš visų po siūlelį, o vienam marškiniai.

KIŠKIŲ TARPE

Atsiuntė Pr. Alšėnas

Kas girelėj, kas girelėj,
Kas žaliojoj dedas?
Vaikšto kiškis su kiškienne
Ir kiškelį vedas!

Taip girelėj, toj žaliojoj
Taip tai atsitiko,
Kad ant kelio vien tik skėtis
Ir lazdelė liko...

Kiškis lazda rankoj laiko,
O kiškienė — skėtį.
Gi kiškeliui nabagėliui —
Linksma bėginėti.

Kad atbėgtų, kad atlėktų
Čia šunytis piktas,
Greit jam šonuose kaukelio
Sveiko nepaliktų.

Taip kalbėjo senis kiškis
Ir lazda grūmojo,
O kur buvęs, kur nebuvęs,
Štai, šunytis loja.

Metė kiškis savo lazda,
O kiškienė skėtį,
Gi kiškutis vos paspėjo
Iš paskos dulkėti.

IŠ RŪTOS DIENORAŠČIO

Danutė Lipčiūtė

Man klibėjo dantukas. Pieninis. Jis nebe pirmas jau mano burnytėj ėmė klibėti. Porą aš pati esu išrovus, vieną išstūmė netyčia su alkūne mano geriausia draugė, kitus tetušėlis, užrišęs tvirtą siūlą, bepasakodamas pasakėlę, čakšt ištraukė. Bet šituo pati nepajėgiau atsikratyti. Taip kažkaip aštriai skaudėjo, kai tik jį paliesdavau. Tetušėlio jau nebėra. Mamytei nepasitikėjau. Ji man niekad nebuvo traukusi dantuko.

Aš tikrai buvau nelaiminga. Klasėje barėsi seselė, kad aš miegu, nes beveik nieko nesupratau, ką ji kalbėdavo. Pamokų nespėdavau užbaigti, sumaišydavau klausimus, net negirdėdavau, kai pašaukdavo mane vardu. Iš vidaus pusės dantukas buvo atšokęs nuo smegenų ir ten buvo lyg maža slėptuvė, kur liežuvis nuolat stengdavosi lipti. Atrodė, kad po tuo dantimi slėpėsi visas mano gyvenimas.

Namuose gaudavau barti, kad žiopsau prie stalo. Nusunkstydavau sriubos skysčius, o su tirščiais gaišdavau

kaip galėdama ilgiau, kol mama pasigailėdavo manęs ir juos paimdavo. Bet blogiausia, kad aš negalėjau griaužti morkų ir salierų, kurias taip mėgstu. Reikėjo ką nors daryti. Vieną vakarą, prisėdus prie manęs mamytė pasakė:

— Parodyk tu man tą savo dantį!

— Nerodysiu. Skaudės!

— Argi skauda, kai kas į tavo žiūrį?

— Bet mamytė trauksi?!

— Ne, aš tik pažiūrėsiu.

O kai aš kiek delsiau, ji tiriamai pažiūrėjo į mane ir paklausė:

— Argi tu manim nepasitiki?

Taip, aš mamyte pasitikėjau. Ji niekad man nebuvo pamelavusi. Ir šį vakarą ji apžiūrėjo mano dantuką ir pasakė:

— Tą dantį tik daktaras gali ištraukti. Eime, dar turim laiko.

— Ne, mamyte, daktaro aš bijau! Jis man leis adatą ir kiš į gerkle baisias reples. Daktaras neturi širdies! — greitai išsakiau savo įtarimus.

Mamytė šypsojosi.

— O jei aš tau pažadėsiu, kad nei jis durs, nei ims baisyų replių ir, kad neskaudės?

Čia aš suabejojau mamytės žodžiais. Kaip gali neskaudėti, jei jis man dabar jau skaudėjo? Mamytė, pamačius, kad aš tiriamai žiūriu į ją, pridūrė:

— Tiek, kiek tu jausi, negalima vadinti skausmu. Juk tu neverki ir nebijai, kai tau įgelia musė ar uodas. Būk tikra, kada daktaras trauks dantuką, jis padarys taip greit ir taip mokėdamas, kad tu nė nežinosi, kad jau tas kauliukas nebe tavo burnytėj! Aš tau pažadu. Tai ką? Einam?

Bet aš dar negalėjau pasiryžti.

— Jei aš tikrai žinočiau, kad jis man nedurs!

— Gerai, paskambinkim ir susitarkim!

Taip ir padarėm. Daktaras davė žodį, kad nedurs, neims baisyų replių ir skaudės tiek, kiek musės įkandimas.

— Bet ir tu, Rūtele, turi duoti žodį, kad neverksi, būsi klusni, — pasakė jis.

Ką aš turėjau daryti? Mamytė davė žodį ir daktaras. Aš norėjau irgi būti didelė. Jūs žinot, duoti žodį ir jį išlaikyti gali tik dideli ir geri žmonės. Ir aš daviau! Man tuoj palengvėjo. Aš ėmiau rūpintis, kad tik nepadaryčiau gėdos mamytei ir sau. Man darėsi linksma, kad aš lyg didvyris einu drąsiai kentėti.

Daktaras buvo malonus ir aš stengiausi būti mandagi. Noriai daviau apžiūrėti dantuką. Tik kai paėmė kokį tai metalinį įrankį, čiupau jam už rankos, bet pamačius, kad tai nebuvo replės, išsižiojau.

— Tavo dantuką patepsim vaistais. Gerai?

— O... aš ir be vaistų galiu pakentėti. Lyg musės įkandimas! — tariau.

Bet daktaras patepė drėgna vata dantuką ir burnytėj pasidarė vėsu.

— Na, duok pažiūrėti, kaip tavo dantukas jaučiasi dabar!

Ir aš nespėjau išsižioti, kaip daktaro delne pamačiau baltą kauliuką. Visai neskaudėjo. Mes visi ištesėjom žodį. Ir tas vakaras, kai grįžau su mamyte namo, atrodė toks nuostabiai gražus! Rodėsi, kad patys angeliukai žiūrėjo pro sidabrinius dangaus langelius į miesto gatvę, kur linksmai striksendama, įsikibus į mamytės ranką,ėjo žodį ištesėjusi mergytė. Jaučiausi didelė ir stipri.

NAUJI METAI

Jonas Minelga

*Šlepu - šlepu, guru - guru,
Nei tai klumpės, nei tai batai.
Reik pažvelgti kas už durų, —
Nauji Metai! Nauji Metai!*

*Atsidaro visos durys,
Staktos girgžda, raktai žvanga.
Kyla rankos ir kepurės,
Žvilgsniai suka vis į langą.*

*Vyrai, mūrai, kelią! Kelią!
Nauji Metai pirkion žengia.
Plieno batai ugnį skelia,
Aukso žvaigždės galvą dengia.*

*Te nuo šalčio pokši tvoros,
Te sau rieda Grigo Ratai.
Pupsi dūdos. Sukas poros, —
Nauji Metai! Nauji Metai!*

ŽIRKLĖS

N. Butkienė

Štai ir Kalėdų šventės praėjo. Dabar Vytenis nežinojo, ką jam daryti. Jam atrodė, kad prieš Kalėdas jo gyvenimas buvo užimtas tik galvojuimu apie Kalėdų Senelį. Jis tada stengėsi būti paklusnus, kad Senelis jo nebaustų ir išpildytų jo prašymus. O dabar Vytenis žiūri į gautas per Kalėdų Senelį dovanas; viskas, ką jis tada troško, dabar guli prie jo kojų. Čia pat ir norimas arkliukas, bet šiandien jojimas jo nevilioja. Čia pat ir šautuvėlis, bet ir šaudyti nesinori. Vyteniui iš galvos neišeina keistas blizgantis dalykas, kurio anksčiau jis nepastebėdavo. Tas dalykas blizga kaip veidrodis, turi dvi kojytes su skylėmis. O kai jo vyresnioji sesutė Žilvytė, kuri gavo iš Kalėdų Senelio šį blizgantį daiktą, įdėdavo savo pirščiukus į tų kojyčių skylutes, kojytės pradėdavo judėti: tai viena nuo kitos atsitolina, tai vėl jos kartu sueina, ir tada viskas, kas tarp jų pakliūna, tuoj nusikerpa. Sesutė paaiškino Vyteniui, kad tas daiktas vadinasi "žirklys".

— Ir as noliu su jomis zaisti, — pasakė jis mamytei.

— Tai ne tavo dovana, tu jai dar permažas, — paaiškino jam motina.

— Paprašyk Kalėdų Senelį, gal jis kitais metais tau atneš, — suramino jį tėvelis.

— Kol tu neišmoksi jų vardo "žirklys", Kalėdų Senelis jų tau nedovanos, — paerzino jį Žilvytė.

Ir tikrai, kaip mažas Vytenis nesistengė taisyklingai ištarti žodį "žirklys", pas jį visada išeidavo "ziklas".

— Ot ir išmoksiu, būtinai išmoksiu, — spyrėsi Vytenis ir prašė savo sesutę dar kartą tą sunkų pavadinimą pakartoti.

Bet toji buvo labai užimta savo rankdarbiu ir uždraudė Vyteniui jai trukdyti.

— Zili! — nedrąsiai vėl minkštu balseliu pašaukė ją Vytenis. — Ziliute!

— Aš prašiau tavęs man netrukdyti. Be to, kol neišmoksi tinkamai manęs vadinti Žilvyte, o ne Ziliute, aš...

— Plasau, — vos neverkdamas dar saldesniu balsu pertraukė ją Vytenis: — Palodyk man, kaip tu su tomis kojytėmis dilbi. Tik vieną sykį, plasau.

SNAIGĖS KRINTA

V. Jonikas

Baltos snaigės lėkė, lėkė,
Tūpė žemėn pamaži —
Eikš į lauką, pažiūrėki,
Ši mažutė kaip graži!

Lyg ne snaigė — gumbės pūkas
Ar pavasario žiedai.
Lyg ne sninga — lengvas rūkas,
Kur pavasarį bridai.

Baltos snaigės krinta, krinta,
Tupia medžiams ant šakų —
Žemės vaizdas greitai kinta,
Nepažįstame laukų!

— Gerai. Pažiūrėk, kaip aš dabar šią rožę išpjausiu. Reikia kirpti pagal jos kraštus, kol visa rožė neatsiskirs nuo likusios medžiagos. Matai?

Ir tikrai, tos kojytės taip mikliai apibėgo aplink rožę, tai atsidarydamos, tai vėl užsidarydamos, ir vis eidamos pirmyn. Pagaliau atkirpta rožė pasiliko Žilvytės rankoje.

— Glazu. Palodyk daugiau.

— Negaliu. Neturiu dabar ko kirpti. Netrukdyk man dirbti. Iš-eik į savo kambarį.

Nuliūdęs Vytenis nuėjo į valgomąjį kambarį pažiūrėti pro langą, kas dedasi gatvėje. Bet jam iš karto krito į akis, kad langų užuolaidos taip pat turi rožes, panašias į tą, kurią sesutė iškirpo, bet daug didesnes.

Vytenis greit nubėgo į sesutės kambarį, kad apie tai pasidalinti su Žilvyte, bet jos jau nebuvo kambary, tik žirklys, tos dvi blizgančios su skylėmis kojytės, gulėjo ant stalo. Jos taip viliojančiai blizgėjo, kad Vytenis negalėjo atitraukti nuo jų savo akių. Jis nedrąsiai prie jų priėjo ir . . . pakšt, staigiai pagriebė tas žirkles ir tekinas nubėgo į valgomąjį.

Ten jis išoko ant sofkos ir pradėjo mėginti kirpti užuolaidų rožę, kaip jam rodė sesutė. Bet su viena ranka tas darbas sunkiaiėjo, tik dviejų rankų pagalba žirklys atskyrė rožę nuo užuolaidų. Tas momentas Vyteniui buvo taip netikėtas, kad jis, pametęs lygsvarą, nukrito nuo sofkos. Krisdamas jis gerokai sumušė savo kojytę. Vytenis jau norėjo pradėti verkti, kai pastebėjo, kad krisdamas jis su savo rankute užsikabino už sofkos apmušalų kabančius pakraščius.

— Kaip gelai, — suriko jis linksmai, iš karto užmiršdamas kojytės skausmą. — Aš nukilpsiu paklascius ir paglazinsiu savo kaubojiską kostiumą.

Vytenis ėmėsi darbo. Dabar kirpti jam sekėsi žymiai geriau. Ir kai jis nuo sofkos nukirpo visus pakraščius, jis dar perkirpo stovinčios prie sofkos lempos elektrinį šniūrą.

— Su juo as plilisiu apmusalą, — rimtai pagalvojo Vytenis. — Tiklai puikus ziklas! Būtinai paplasysiu kitais metais Kalėdų Senelį man dovanoti. Dal paziulėsiu, al galima su jomis medį pjauti, — nutarė Vytenis.

Vytenis priėjo prie gražaus staliuko, stovinčio priešaky sofkos, ir pradėjo pjauti jo kampą. Bet kampas nesikirpo. Tada Vytenis pamėgino antrą, trečią kampą, su vienodu nepasisekimu. Jam pavyko tik gerokai nubraižyti stalo politūrą.

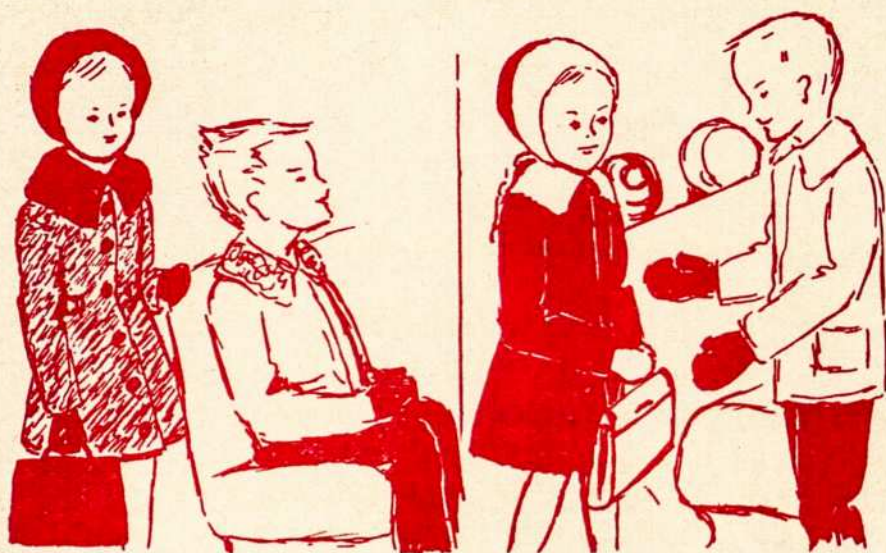
— Ot, koks negelas stalas! — supyko Vytenis. — Geliau pamėginsiu kilimą po stalu.

Vytenis patogiai atsisėdo ant grindų ir pradėjo kirpti kilimą, kai staiga už nugaros išgirdo išsigandusį motinos balsą:

— Vyteni! Dievulėli mano! Ką tu padarei?!

Po šito įvykio Vytenis nei kitais metais nei vėliau nebeprašė Kalėdų Senelio jam atnešti žirkles, nors ir išmoko tinkamai ištarti jų pavadinimą.

ALGIS IR ALYTĖ

**Mandagiai užleisti vietą?
Tai visai jam negirdėta!
Gali sau ramiai sėdėti,
O kitus palikt stovėti.**

**— Aš stipresnis ir žinau,
Kad stovėti man lengviau. —
Mūsų Algis mandagus,
Tikras džentelmenas bus!**

**Jis išejo pro duris —
Jai paleido į akis!
Taip daryti negražu,
Nekilnu, nemandagu.**

**— Ačiū tau, o kaip gerai,
Kad duris man palaikai!
Jei aš padedu kitam,
Reikale padės ir man.**

dainelė jonas minelga

1

Padainuosiu aš dainelę
Apie katiną ir pelę.
Plepa zylės ir geniai, —
Tai nutiko neseniai.

2

Katinėlis laišką rašė,
O pelytė paštą nešė.
Nešė dieną, nešė kitą
Ir dainavo ramta-drita!

3

Kas nutiko, tai nutiko,
Iš laiškelių skutai liko.
Mat, kvėpėjo jis taukais
Einant girioms ir laukais.

4

Katinėlis pelę barė,
Iš kamaros lauk išvarė.
Už nedorus darbelius,
Pėrė kailį dirželiu.

LIŠKIAVOJ

Jau sutemus Algiukas ir Antanukas atvyko į Liškiavą. Jie buvo daug girdėję pasakojimų apie Liškiavos pilį ant augšto Nemuno kranto, apie bažnyčios gražumą, apie buvusį prie pilies žvėryną ir daug kitų dalykų. Tačiau jie buvo tiek išvargę ir išalkę, kad jiems rūpėjo tik nakvynė ir vakarienė. Be to, buvo jau tamsu ir jie negalėjo nieko idomaus pamatyti.

— Dėde, kur mes nakvosime? — klausia Antanukas.

— Nagi pas kleboną ant šieno! — atsako žmogus, kuris juos rado pakeleėj sulytus ir išvargusius ir pasisiūlė nuvežti į Liškiavą.

— O valgyt taip pat gausime?

— Žinoma, gausite; dar nevēlus vakaras, o klebonas toks vaišingais, kad jis niekad neišleidžia užklydėlio nepavaišinęs.

— Tai matyt klebonas turtingas, kad taip vaišina, — prasitaria Algiukas.

— Ne, vaikučiai, mūsų parapija neturtinga, nes žemė nederlinga ir klebonas vargingai gyvena, bet jo širdis visiems atvira.

Klebonas gyveno dideliuose, senuose buvusio vienuolyno rūmuose šalia bažnyčios. Mūsų keliautojai buvo pavaišinti ir gerai pailsėjo kluone ant šieno. Atsikėlė jau saulutei gerokai pakilus anapus Nemuno, apsirengė, nusiprausė ir pirmiausia nuėjo į bažnyčią pasimelsti. Pataikė kaip tik į šventas Mišias, kurias laikė kunigas klebonas. Antanukas patarnavo prie šventų Mišių, nes nebuvo nė vieno altoriaus vaiko.

Po pamaldų klebonas juos pakvietė pusryčių. Jis nurodė ir žmogų, kuris pataisė dviratį. Taigi galėjo vėl keliauti toliau.

Tačiau juodu nutarė pirmiau aplankyti pilį, kuri yra atokiau už miestelio ant to pačio augšto ir stataus Nemuno kranto. Nuvykę pa-

matė, kad tos buvusios didelės, galingos pilies belikę tik vieno bokšto griuvėsiai. Nuostabiai gražūs reginiai atsiveria, žiūrint nuo tos vietos į Nemuną. Anapus plataus, lėtai tekančio mūsų upių tėvūno dunkso žalias, neužmatomas pušynas. Kairėj pusėj iš žalumyno šauna į dangaus mėlynę Liškiavos bažnyčios žibantis kupolas, o ten toli dešinėj, už miško, kitoj pusėj Nemuno yra garsūs mineraliniu vandeniu Druskininkai.

Pasigrožėję gražiais reginiais, padėkoję klebonui už vaišingumą, Antanukas su Algiuku iškeliavo į Merkinę.

MISLĖS

Višta ant laktos, žarnos ant aslos, o širdis linguoja.
Baltos pievos, juodos avys, kas išmano, tas jas gano.
Susiūta, bet ne drabužis, su lapais, bet ne medis, ne žmogus — o viską žino.
Galva nupjauta, širdis išlupta, duoda gerti — geria, liepia kalbėti — kalba.
Lino liemu, akmens šaknys, medžio viršūnė.
Važiuoja važiuoklė užriesta nosyte, nei važio vėžių, nei arklio pėdų.
Du bėga, du veja, šeši šimtai švilpia.
Dvylika brolių vienoj lovoj miega.
Už arklių augštesnis, už šunį žemesnis.
Einu dieną, einu naktį, kiemo galo neprieinu.
Margas karvelis po visą pasaulį laksto.
Plumpė plumpena po špižiniu tiltu.
Pilkas arklys, storos kojos, kitus laužo, o pats tauška.
Gyvulius šerdamas, žmones penėdamas, eina per laukus žvangėdamas.
Kunigaikštis keliaudamas, kalnus ir įdubas stato.
Karvė subliovė, tvorą sugriovė, raudona rože pražydo.
Nelytu nesnigtu nusiprausė, neaustu neverptu nusišluostė.
Vienas sako, du mano, du klauso.
Nei akių, nei ausų, o akus vedžioja.
Galva skauda, siela alpsta, o negaliu išeiti.
Mažas būdamas keturis valdžiau, užaugęs kalnus verčiau, numiręs bažnyčionėjau. (Atsakymai psl. 26)

AR ŽINAI...

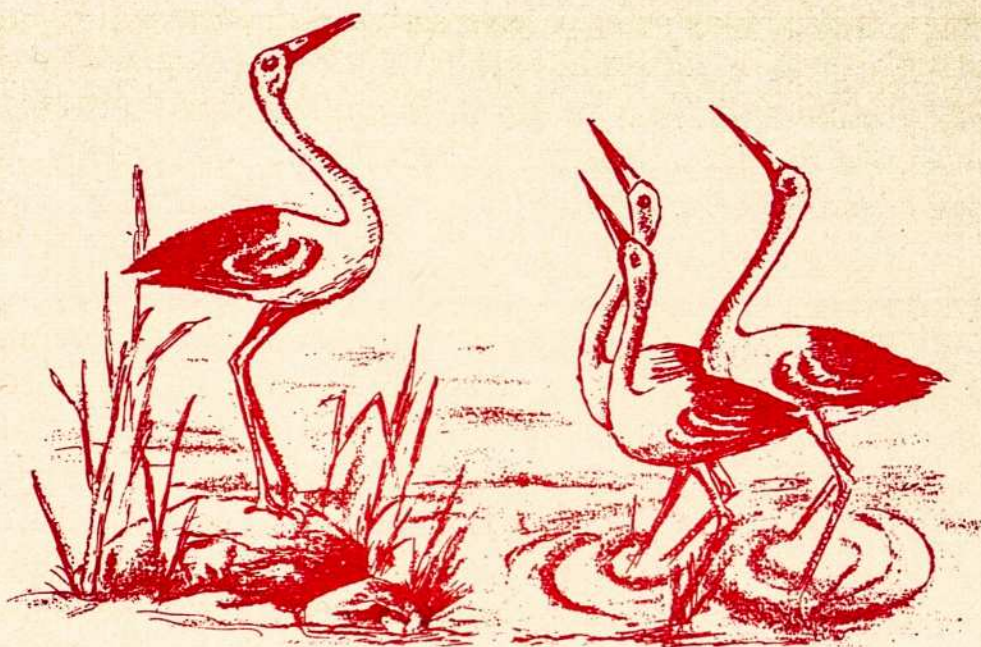
Kodėl kailiai šilti?

Patys kailiai nėra šilti, bet jie nepraleidžia šilumos. Po kailiniu paltu, kūno natūrali šiluma nepraeina per kailį ir neišsisklaido šaltame ore. Todėl visai neteisingai yra sakoma, jog kailiai nepraleidžia šalčio. Ištikrųjū, kailiai tik-tai prilaiko šilumą arti kūno ir žmogus jaučiasi šiltai.

Kas yra sniegas?

Sniegas nėra tik sušalęs vanduo. Jame yra daug, daug oro. Už tai sniegas taip tyliai krenta. Jei įsižiūrėtum į snaiges, pamatytum, kad jos atrodo kaip lengvi smulkučiai mezginiai. Ir kiekviena snai-gė yra kitokia, nors visos yra še-šiakampės. Sniegas susidaro iš mažių, ore esančių vandens lašu-kų. Kai nukrenta temperatūra, šie lašukai sušąla ir grupuojasi apie dulkes, kurių ore yra daug. Sušalę lašukai atrodo, lyg mažos adatė-lės, o kai šios "adatėlės" susigrupuoja į snaiges, jos sudaro didesnę masę, ir oras neatlaiko jų svorio. Tada jos pradeda palengva kristi. Krisdamos, jos didėja ir didėja, nes prie jų prilimpa daugiau ir daugiau sniego "adatėlių".

GANDRŲ TEISMAS

El. Gė

Visi girdėjome apie teismus, teisėjus, prokurorus, apie jų skiriamas bausmes. Bet tai žmonių reikalas. Kažkaip neįtikinamai skamba “gandrų teismas”. Gandras arba starkas yra juk paukštis. Baltas su juodais sparnais, ilgu kaklu, raudonu snapu; jo ilgos plonos kojos irgi yra raudonos. Gandrai mėgsta braidyti pelkėse, kur randa daugiau varlių ir gyvačių maistui. Jie nebijo žmonių: lizdus suka ant namų stogo ar netoli augančių augštų medžių. Norėdami privilioti gandrų į savo sodybą, Lietuvos ūkininkai prikala prie daržinės stogo vežimo ratą ar senas akėčias lizdo pamatams.

Kartą įsitaisę lizdą, gandrų porelė grįžta į jį ir sekančiais metais. Žiemą šitie paukščiai praleidžia šiltuose kraštuose — Egipte, prie Nilo upės. Pavasarį, apie Šv. Jurgį (balandžio 23 d.) gandrai parskrenda Lietuvon.

Gerai, bet kaip čia su tuo teismu? Ogi, prie to ir veda mano pasakojimas. Rudenį, kai jau prasideda šaltos nak-

tys, gandrai ima ruošti savo kelionei į užjūrius. Susimeta į būrelius, tolokai nuskrenda ir vėl grįžta prie savo lizdų: patikrina jaunikių jėgas. Pagaliau vieną gražų rytmetį visi plačios apylinkės gandrai susirenka į vieną vietą savo teismui įvykdyti.

Kartą man pačiai teko tokį gandrų teismą stebėti. Gyvenau tuomet Antelkių viensėdijoje prie pat Juros upės, kuri skyrė mūsų žemę nuo Žvingių miestelio. (—Žvingiai, Žvingiai — magna urbis, Kas tavęs nemyli yr liurbis, — sakydavo senasis Žvingių klebonas.) Iš Antelkių paupiais išvažiuodavom į didelį vieškelį, jungiantį Šilalės, Pajūrio ir Žvingių miestelius su Žygaičiais ir Taurage. Į Tauragę, mūsų apskrities miestą, tekdavo dažnokai važinėti įvairiais reikalais. Važiuodavom arkliais.

Atsimenu, išsirengėm kartą rugiams trąšų parvežti. Kartu norėjome pasižiūrėti vaidinimo, kurį ruošė vietinio būrio šauliai Tautos šventės (8 rugsėjo) išvakarėse. Pravažiavus pro Peslius, Palolitį ir Lapkasių, netoli jau nuo Žygaičių, atsidūrėme starklaukių dvaro skynimuose.

— Pažiūrėk, pažiūrėk, kas ten boluoja toje dauboje prie ežerėlio?

— Nagi, rūkas! — atsakiau.

— Rūkui būtų pervėlu. Kur jau, saulė pakilo, — atsakė mano anyta. — Kai pravažiuosime arčiau, pamatysi.

Tikrai, visa aikštė atrodė balzgana. Kažkas ten mirgėjo saulėje, vilnijo, lyg rytmečio rūkas paežeriuose. Bet iš kur tas klegesys, lyg vaikų paleidus iš mokyklos?

Besileidžiant mums pakalnėn, triukšmas darėsi aiškesnis: Kle, kle, kle, Keeššš!

Paežerę užstojo kalva. Kas ten galėtų būti? ... rūpėjo man. Pravažiavom dar apie 100 metrų ir priėjome atvirą lauką, netoli ežero. Tai, kas žiūrint iš tolo, atrodė mums panašu į rytmečio rūką, buvo daugybė gandrų, gal koks šimtas. Visi, sustoję vienas šalia kito, sudarė ratą, panašų į tą, kurį matome stovykloje, baigiantis vakaro laužui. Rato viduryje stovėjo keli susiglaudę jauni gandriukai (jų

kojos ir snapai dar buvo juodi), prie jų prieidavo vienas po kito gandrai iš rato, kažką šaukė, plasnojo sparnais ir suduodavo snapu vienam ar kitam "teisiaram" gandriukui. Jie, matyt, norėjo išaiškinti teisiarams, kad jie netinka skristi didelėn kelionėn: vieno sparnas kreivas, kitas nepakankamai suaugęs...

Gandriukai suprato. Kai po kiek laiko visi ratą sudarantieji pakilo ir nuskrido, nuteistieji liko stovėti pievos vidury. Kitą dieną atsirado Peslių dvaro kieme gandas su kreivu, gal sulaužytu, sparnu. Pas kaimynus ėmė lankytis kitas nepilnai suaugęs, atsilikęs gandriukas. Jie pasiliko čia žiemoti ir glaudėsi prie žmonių. Nakvojo arkli-dėse, dieną vaikštinėdavo aplink namus. Vėliau, įsidrąsinę, užsukdavo net į vidų, tikėdamiesi gauti skanesnį kąsnelį. Duodavosi net glostomi, tik kai vaikai perdaug jiems įkyrėdavo, baksnodavo juos snapu. Taip ir sulaukdavo pavasario.

Lietuvos žmonės gerbdavo gandrų, sakydami, kad Dievas saugoja tuos namus, kur gandas prisiglaudžia žiemai, ar suka lizdą pavasarį.

PATARLĖS

Prisiuntė Pr. Alšėnas

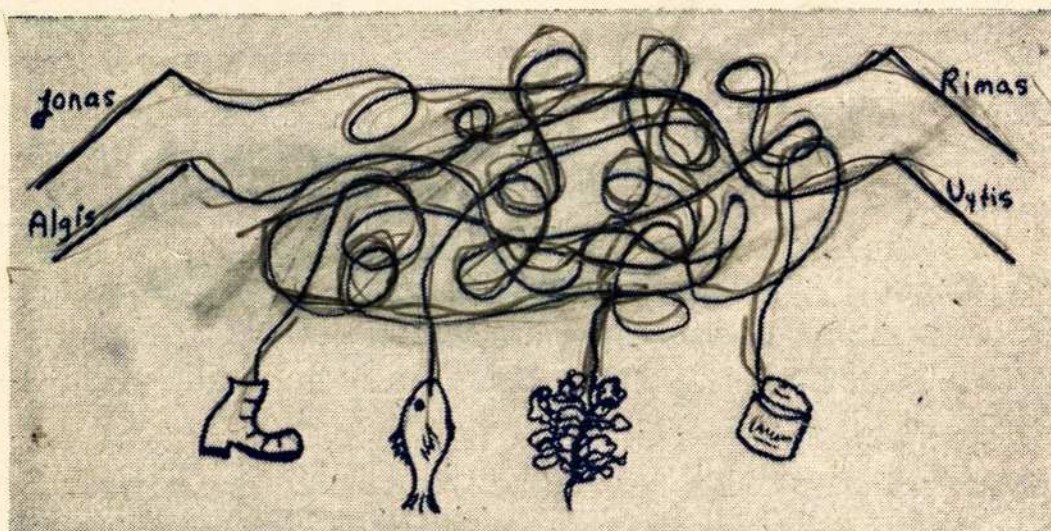
Kaimynas dažnai būna artimesnis ir už giminę.
Besirūpindamas kitų laime, rasi ir savąją.
Nuo žmonių kalbų ir po puodu nepasislėpsi.
Pas mylimą ir dešimt mylių ne kelionė.
Pats nesigirk, lauk kol kitas tave pagirs.
Kitus mokinti — visi mėgstam, bet save pamokinti — tik
retas susipranta.
Kito nemylėjęs, mylimas nebūsi.

TRUPUTĮ PAGALVOK

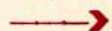

KAS KĄ PAGAVO?

Keturi draugai, Jonas, Algis, Rimas ir Vytis, išėjo pažuvauti. Bet tik vienam iš jų pasisekė žuvį pagauti. Ar galite surasti, kas ką pagavo?

RAKETOS GALVOSŪKIS

Skersai:

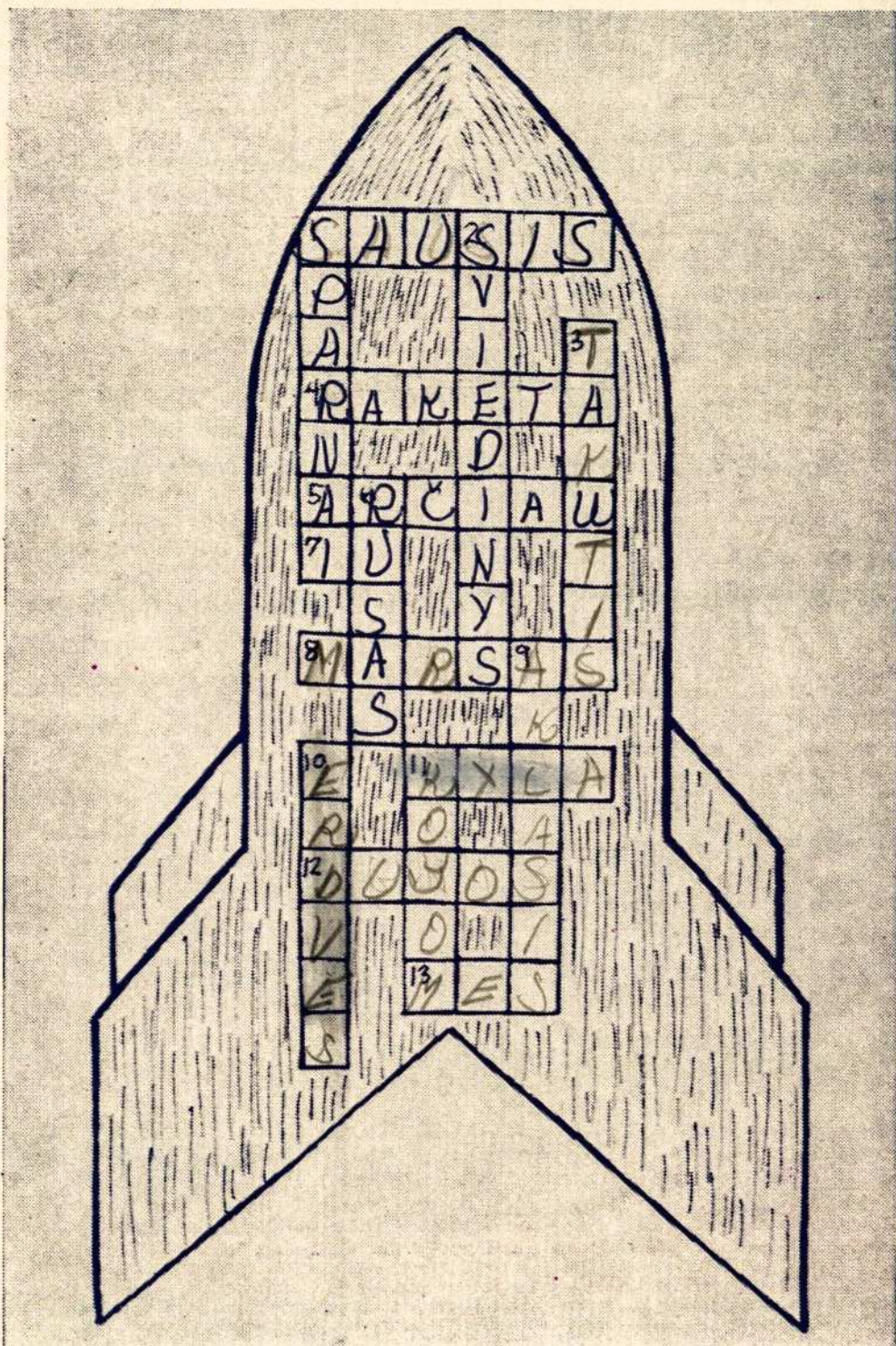
1. Pirmasis mėnuo metuose.
4. Kas šiame galvosūkyje atvaizduojama?
5. Priešinga žodžiui "toliau".
7. Prielinksnis.
8. Planeta.
11. Keliasi augštin.
12. Gazas.
13. Tu ir aš.

Žemyn:

1. Kas padeda paukščiams ir lėktuvams skristi?
2. Žaislas, kuris yra oro pripūstas rutulys.
3. Mažas takelis.
6. Rusijos gyventojas.
9. Aklas žmogus.
10. Raketos šauna į.....
11. Kuo žmogus vaikšto?

(Atsakymai psl. 26)

RAKETOS GALVOSŪKIS

LINKSMIAU

Prisiuntė Pr. Alšėnas

Mokytojas aiškina vaikams apie pavojingumą bučiuoti šuniukus. Jam aiškinant, atsistoja viena mergaitė ir sako:

— Taip, aš esu tikra, kad tai pavojinga. Mano senelė pabučiavo šuniuką ir tas neužilgo padvėsė...

— Ko ten jieškai, Vytuk? — klausia motina vaiką.

— Pamečiau plunksną, mamyt.

— Kur pametei?

— Pastalėj.

— Tai kodėl tu ne pastalėj jieškai?

— Kad ten tamsu, mamyt...

Draugas: — Kuo gi jūsų sūnus bus, kai išlaikys visus egzaminus?

Tėvas: — Apie tą laiką jis, greičiausia, bus jau senyvas žmogus...

— Pasakyk man, tėveli, ką daro vėjas, kai jis nepučia? — klausia ketverių metų Simukas.

Vokietijoje, dalijant tremtiniams prisiustus rūbus, vienas berniukas, gavęs padėvėtą eilutę, panoro padėkoti komiteto pirmininkui:

— Pone pirmininke, aš esu labai dėkingas ir laimingas. Linkiu ir tamstai tokios pat laimės.

— Šešiametis klausia:

— Mamut, ar tu sakei, kad maži vaikai atsiranda iš dangaus?

— Taip, vaikeli, sakiau...

Šešiametis, kiek pagalvojęs, taria:

— Tai aš tu dangaus angelų ir nekaltinu, kad jie tokius rėksnius išmeta iš dangaus.

Mokytojas uždavė mokiniams parašyti rašinėlį apie žąsį. Štai, koki žąsies apibūdinimą parašė vienas mokiniukas:

— Žąsis yra nelabai didelis sutvėrimas, tačiau labai sunkus. Tai, daugiausia, mėsa ir plunksnos. Žąsis negali nei čiulbėti, nei dainuoti, greičiausia todėl, kad neturi klausos. O klausos neturi todėl, kad neturi ausų. Be to, žąsys vandeny neskęsta, matyt, pilve turi oro pripūstą balioną...

Gatvėje susitiko dvi moterys, kurios jau kelis metus nebuvo pasimačiusios. Žinoma, pradėjo viena kitai apie visas naujienas pasakoti:

— Žinai ką, Barbora? — pradėjo Petronėlė, — tiek daug blogų ir gerų dalykų atsitiko! Buvau pas dantistą. Jis man ištraukė visus dantis! O paskui isitaisiau ir pečių ir naują šaldytuvą!

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Mislės: psl. 19. — Laikrodis; knygos puslapis; knyga; rašomoji plunksna; tinklas; laivas; arklys; rato stipinai; balnas; kelias; laiškas; ugnis po puodu; mintuvai; dalgis; kurmis; kiškis nušautas; ašaros ir plaukai; gerklė, akys ir ausys; lazda; balkis; jautis.

Kas ką pagavo? psl. 24. — Jonas — batą; Algis — žoles; Rimas — žuvį; Vytis — skardinę.

Raketos galvosūkis: psl. 25. — Skersai: 1. sausis, 4. raketa, 5. arčiau, 7. su, 8. Marsas, 11. kyla, 12. dujos, 13. mes. Žemyn: 1. sparnas, 2. sviedinys, 3. takutis, 6. rusas, 9. akklasis, 10. erdves, 11. kojom.

KONKURSO REZULTATAI

1961 metų rugsėjo mėnesio "Eglutėje" buvo paskelbtas konkursas, kuriame galėjo dalyvauti visi "Eglutės" skaitytojai iki 15 metų amžiaus. Uždavinys buvo parašyti pasaką arba eilėraštį, naudojant 15 duotų žodžių. Kūriniai buvo komisijos vertinami pagal originalumą ir taisyklingą lietuvių kalbos naudojimą. Konkurso mecenatui, Kun. dr. J. Prunskiui, tariame nuoširdų AČIŪ!

SVEIKINAME LAIMĖJUSIUS...

Pirmą premiją (\$35.) laimėjo Daina Kojelytė, 8 metų (Los Angeles, California), parašiusi pasaką: "Karalaitė ir raganius".

Antrą premiją (\$25.) laimėjo Danutė Bruškytė, 9 metų (Chicago, Illinois), parašiusi pasaką: "Algučio sapnas".

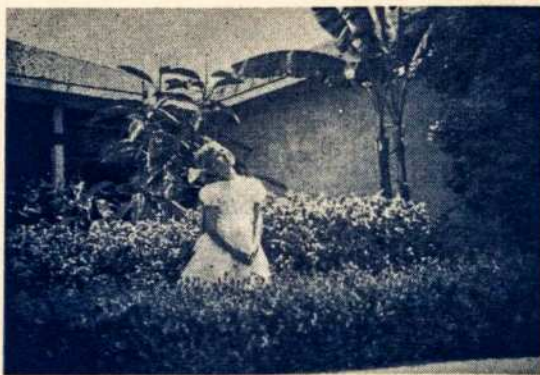
Trečią premiją (\$15.) laimėjo Danutė Šliogerytė, 9 metų (Hartford, Connecticut), parašiusi pasaką "Karalaitei dovanotos akys".

Taip pat verti paminėjimo buvo Dainoros Juozapavičiūtės, 9 metų (Hamilton, Canada) pasakėlė: "Birutė ir senelė" bei Gabijos Juozapavičiūtės, 11 metų (Hamilton, Canada) kūrinėlis "Sapnas".

KARALAITĖ IR RAGANIUS

Daina Kojelytė

(Pasaka laimėjo I-ją vietą
"Eglutės" konkurse)

Kitą kartą labai seniai gražioje pilyje gyveno galingas karalius. Karaliaus žmona buvo mirusi. Turėjo jis vienturtę dukterį, kurią be galo mylėjo. Ne tik karalius, bet ir visi žmonės mylėjo karalaitę, nes ji buvo ne tik labai graži, bet ir be galo gera. Ypač ji my-

lėjo vaikus. Karaliaus pilį supo didelis sodas. Ten žydėjo gražiausios gėlės, medžiuose noko skaniausi vaisiai, daržuose augo puikiausios daržovės. Karalaitė įsileisdavo vaikus į savo sodus, žaisdavi su jais, skindavo jiems skaniuosius sodo vaisius, sekda-

vo pasakas. Smagu buvo vaikams karalaitės soduose su karalaitė, auksiniais drugeliais ir paukšteliais čiulbuonėliais. Žmonės buvo laimingi ir gyrė savo karalių.

Bet atsitiko nelaimė. Piktas raganius pavydėjo žmonėms laimės. Jis, pasivertęs į šermenį kasnakt pradėjo ateiti į karaliaus sodą, gaudyti drugelius ir naikinti paukštelius. O kad karalaitė nelinksmintų vaikų, atėmė iš jos regėjimą. Tarnai, kurie saugodavo karaliaus pilį, naktimis matydavo šermenį *žalsvomis liepsnomis* aktyse. Bet niekas negalėjo jo pagauti. Labai nuliūdo karalius. Tada jis nujojo į girią, kurioje gyveno išmintinga senolė. Ta senolė daug žinojo apie laumes, raganas ir visokius kitus piktadarius. Karalius papasakojo jai apie savo nelaimę.

Senolė, išklausiusi karaliaus pasakojimo, pasakė:

— Tas šermuo yra piktas raganius. Jis gyvena labai toli: už tamsiųjų miškų, už aukštųjų kalnų, už srauniųjų upių. Raganius ola yra saloje, didelio miško viduryje. Turi parinkti drąsų vyrą, kuris galėtų perplaukti upes, vaivorykščių tiltais pereiti kalnų bedugnes, prasiveržti per miškus ir pasiekti raganius olą. Bet čia pavojai nesibaigia. Kalnas, kuriame raganius turi savo olą, yra apaugęs *purienomis*, kurios iš tikrųjų yra audrų purienos. Kai kas nors bando per jas pereiti, tuoj pakyla audra, perkūnija, ir žaibai nutrenkia kiekvieną drąsuolį.

Aš tau, karaliau, duodu du ugnies maišelius. Tavo parinktas didvyris, pasiekęs raganius kalną, tegu į purienų lauką meta vieną maišelį ir pasislėpęs tegu stebi dangų. Jei ant debesų ir debesėlių pasirodys žaros, tegu artinasi prie pačios olos, o jei ne — tegu skubiai grįžta atgal. Jei gu viskas gerai, tegu prieina prie pačios olos ir meta jon antrąjį ugnies maišelį. Raganius žus ir tavo duktė atgaus regėjimą. Sūdiev!

Karalius, išklausęs patarimų ir paėmęs ugnies maišelius, skubiai grįžo namo. Jis pasišaukė vieną karžygį, vardu Žigūną ir viską jam papasakojo. Be to pridėjo, kad gaus karalaitės ranką, jei sunaikins raganių ir sveikas bei gyvas grįš namo. Žigūnas tuojau pat pasiruošė kelionėn ir iškeliavo.

Ilgai keliavo Žigūnas — visus metus. Daug pavojų sutiko, daug kliūčių įveikė. Drąsus jis buvo, o ir karalaitės rankos labai norėjo. Nedrebėjo jo širdis, jojant vaivorykščių tiltais per bedugnes, plaukiant per sraunias upes, miškuose kovojant su piktais žvėrimis. Jis norėjo vėl grąžinti laimę karaliui, karalaitei, sau ir visiems to krašto žmonėms.

Naujųjų metų pirmąją dieną pačiame dienovidyje jis tolumoje išvydo dunksančius aukštus kalnus. Dar dvi savaites jojo Žigūnas, kol pasiekė kalnus. Priešais kalnus tekėjo plati ir srauni upė. Antrame upės krante tuoj prasi-dėjo ir į tolumas tęsėsi dideli miš-

PAS SKAITYTOJUS

WORCESTER, MASS.

AUŠROS VARTŲ PARAPIJOS ŠEŠTADIENINĖ MOKYKLA

Pasibaigė vasaros atostogos. Prasidėjo mokyklose mokslas. Sulaukėme dienos, kada galėsimė lankyti šeštadieninę mokyklą. Susirinkome į klases. Pradžioje buvo tik dvi klasės, o vėliau prisidėjo ir trečia.

Pas mus yra trys mokytojai. Mokyklos vedėjas R. J. Baškys moko mažuosius, ponas J. Glodas

— vidutiniuosius, o kun. J. Steponaitis — vyresniuosius. Mokyklą lanko apie dvidešimt vaikų. Pamokas pradedame su malda. Pirmą pamoką — skaitymas. Ji tęsiasi iki pertraukos, kuri yra antrą valandą.

Po pertraukos vyresniosioms klasėms yra diktantas ir gramatika. Laikas taip greit praeina ir žiūrime — jau trečia valanda! Pamokas baigiame malda ir apsitvarkę einame namo, tardami "Sudiev!" draugams.

Morta Kurliandskaitė

kai. Žigūnas, nieko nelaukęs, tuoj šoko į upę. Vos tik pasiekė antrąją upės krantą, staiga sudrebėjo žemė. Toli kalnų viduryje pasirodė pilkas debesėlis. Žigūnas tuojau suprato, kad čia prasideda raganų miškas, o ten toli turi būti ir raganiaus ola. Žigūnas pririšo savo žirgą prie medžio, į rankas pasiėmė ugnies maišelius ir atsargiai ėmė slinkti raganų mišku į priekį. Jis keliavo dvi dienas, kol pasiekė miško pakraštį. Ten, kur baigėsi miškas, prasidėjo puikiausios purienų pievos. Žigūnas nekėlė kojos į tas purienas, bet, pasislėpęs už didelio akmens, metė į jas vieną ugnies maišelį, o pats stebėjo dangų. Raudona šviesa, lyg va-

karo žaros, nušvietė debesis ir debesėlius. Žigūnas tuoj pašoko ir, laikydamas rankoje antrąją ugnies maišelį, ėmė bėgti prie olos, iš kurios, lyg iš kamino, kilo tamsūs dūmai. Žigūnas skubiai įmetė antrąją ugnies maišelį į olą. Oloje kažkas sukliko, ir į paviršių su baisiu trenksmu išsiveržė ugnies stulpas.

Tuo pačiu metu karaliaus pilyje karalaitė praregėjo.

Grįžo Žigūnas į karaliaus pilį laimingas. Visi žmonės sutiko jį kaip savo išvaduotoją. Laiminga karalaitė ištakėjo už Žigūno, o senasis karalius iškėlė šaunias vestuves. Ir aš ten buvau, valgiau ir gėriau, per barzdą varvėjo, burnoj neturėjau.

LIHUE, KAUAI, HAWAII

Visiems "Eglutės" skaitytojams labai gražų laišką atsiuntė Sesuo Maria Seraphina, Hawaii salų misijonierė, kuri taip pat gauna ir skaito vaikų laikraštėlį "Eglutę". Nuotraukose matome Ses. Seraphiną ir Hawaii salų vaikučius, kuriuos ji globoja ir moko.

Mieli "Eglutės" skaitytojai,

Aš Jums papasakosiu, kaip aš tapau misijoniere.

Būdama dar mažytė, išmokau labai gerai skaityti, todėl labai mėgau geras knygas, o labiausiai man patiko misijonierių gyvenimai, kuriuos godžiai skaitydavau, nes ir pati svajojau tapti misijoniere, o ja tapti žinojau, kokios aukos manęs laukia. Taip,

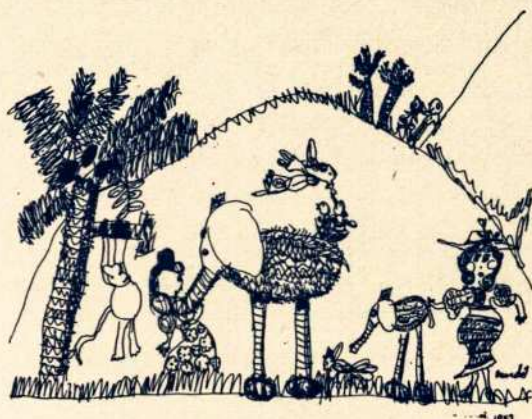
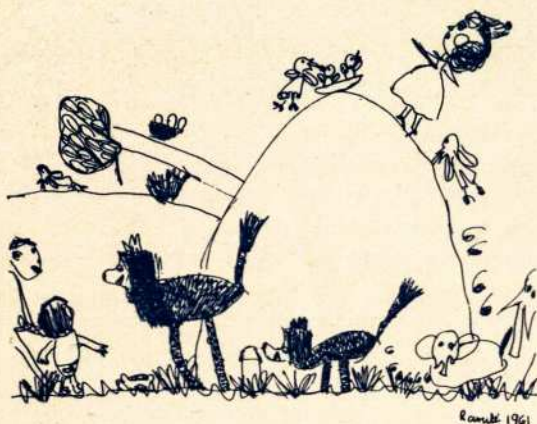

turėsiu apleisti savo brangią motutę, brolių, sesutes. Daugiau, — net ir savo tėvynę Lietuvą, kurią labai mylėjau. Bet Lietuvoje pasilikti negalėjau, nes tuomet Lietuvoje misijonierių nereikėjo: visi lietuviai buvo labai geri ir labai Dievulį mylėjo, nemažiau ir Jėzaus Motinėle Mariją.

Ilgai, ilgai apie tai galvojau ir meldžiaus, kol į mano rankas pateko mažutė knygelė: "Tėvas Damijonas, raupsuotųjų apaštalas". Ją perskaičius, jau tikrai pasiryžau tapti misijoniere ir, jei reikėtų, net raupsuotųjų slaugytoja.

Man augant, ir mano pasiryžimas stiprėjo. Tai pasiekti, geriausias kelias buvo įstoti į vienuolyną ir tapti sesele vienuole. Taip ir padariau. Viskas gerai pavyko. Po keturių metų jau buvau laive,

MŪSŲ KŪRYBA

Šešių metų Rasutės Arbaitės (iš Los Angeles, California) piešiniai, pavadinti "Džiunglių karalius" (kairėje) ir "Mergaitės drambliuku draugystėje" (dešinėje).

didžioj kelionėj į Hawaii salas, kaip misijonierė. Turėjau perplaukti du vandenynu ir tik po dvidešimties dienų laimingai pasiečiau Hawaii salas.

Dabar jau dvidešimt-keturi metai, kai čia dirbu mokytojos darbą su gražiais vaikučiais, kaip ir Jūs. Nors jų išvaizda skiriasi nuo Jūsų (jų oda tamsesnė), bet jų sielos gražios ir tyrios, kaip Jūsų, nes ir jie labai myli Gerąjį Dievulį ir gal vėliau nevienas iš jų taps misijonierium, kad išmokytų kitus Dievą mylėti.

Pasimelskite, kad tai įvyktų ir padėkokite Viešpačiui už mano pašaukimą.

Jūs visus labai mylinti Švenčiausiose Širdyse

Sesuo Maria Seraphina, SS.CC.

Švenčiausių Širdžių vienuolė
Kauai salos misijonierė

**SAY YES
TO THE NEW
MARCH
OF DIMS**

BIRTH DEFECTS • ARTHRITIS • POLIO

Redakcija yra reikalinga sekančių senų "Eglutės" numerių. Jei kas galėtų bent kai kuriuos jų atsiųsti, gavusios tuoj atsilyginsime: 1953 m. sausio nr.; 1954 m. vasario, kovo, balandžio, gegužio, rugsėjo ir gruodžio nr.; 1957 m. sausio, vasario, kovo, balandžio, gegužio, birželio ir lapkričio nr.; 1959 m. balandžio ir birželio nr.

Sausio ŠVENTĖS ir VARDINĖS

ALP 1785
Larch.

1. NAUJIEJI METAI.
Fulgentas, Konata, / Arvaidas, Sniega
2. Adalardas, Stefana, / Drovydas, Gailutė
3. Florentas, Genovaitė, / Viltautas, Vyda
4. Rigobertas, Angela, / Arimantas, Ardanga
5. Telesforas, Emilija, / Vaidenis, Gedutė
6. TRYS KARALIAI — Kasparas, Merkelis, Baltazaras
Melanas, Viltrūda, / Arūnas, Ginda
7. Vidukindas, Kentigerna, / Rutenis, Raudvilė
8. Apolinaras, Gudulė / Vilintas, Gintė
9. Filanas, Paskazija, / Algis, Gabija
10. Agatas, Setrida, / Ginvilas, Ragailė
11. Palemonas, Fidelmija, / Audrius, Vilnė
12. Arkadas, Cezarija, / Vaigedas, Gida
13. Viventas, Iveta, / Dargaudas, Gilvė
14. Hilaras, Makrina, / Laimis, Aukšė
15. Povilas, Meda, / Skirgaila, Snieguolė
16. Marcelis, Priscilė, / Draumantas, Ringėla
17. Antanas, Leonilė, / Dovainas, Vilda
18. Leobardas, Liberta, / Gedigaudas, Ragnytė
19. Marijus, Pija, / Raivedys, Gida
20. Fabijonas, Sebastijonas, / Daugvydas, Nomeda
21. Auguras, Agnietė, / Galiginas, Garsė
22. Anastazas, Blesilė, / Vingaudas, Nauta
23. Raimundas, Emercijona, / Gailigedas, Gunda
24. Timotiejus, Bertrandas, / Žugaila, Gaivilė
25. Amarinas, Toretgida, / Viltenis, Vaira
26. Polikarpas, Paulė, / Rimantas, Singa
27. Jonas Auksaburnis, Devota, / Jogundas, Vėjūna
28. Valeras, Kinera, / Gedautas, Nijolė
29. Pranciškus Salezas, / Girkantas, Žibutė
30. Adelmas, Adelgunda, / Milgaudas, Banguolė
31. Jonas Bosko, Luiza, / Eidigintas, Jaunega.

EGLUTĖ sveikina visus, kurie švenčia vardines!

31.189345